

24.6.2010

MEDDELELSE TIL MEDLEMMERNE

Om: Andragende 1921/2009 af Jörg Mittman, tysk statsborger, om skattebetaling i tre lande

1. Sammendrag

Andrageren er tysk statsborger og arbejder for en schweizisk virksomhed. For denne virksomhed har han i nogen tid udført arbejde i Østrig. Da han bor i Tyskland, skal han også indsende selvangivelse der. For den tid, hvor han arbejdede i Østrig, forlangte også det østrigske skattevæsen en selvangivelse. Andrageren vidste ikke, hvilken bilateral skatteaftale der fandt anvendelse på hans situation. For det tidsrum, hvor han arbejdede i Østrig, har han efter flere år fået den skat tilbage, der var blevet indeholdt i Schweiz, så han kunne betale sin skat i Østrig. Østrig pålagde ham imidlertid en ekstra afgift og renter som følge af for sen betaling. Andrageren anser dette for at være urimeligt, idet han ikke har haft nogen fordel af den forsinkede betaling. Han havde jo i den pågældende periode betalt skat i Schweiz, og disse penge fastholdt det schweiziske skattevæsen. Hans klager over den ekstra afgift og renterne blev imidlertid afvist af de østrigske myndigheder. Andrageren vil have, at de østrigske myndigheder trækker deres krav om afgift og rente som følge af sen betaling tilbage. Endvidere er han af den opfattelse, at det gøres stadig lettere for firmaer at drive grænseoverskridende virksomhed, mens den skattemæssige situation for grænsegængere bliver stadig mere indviklet. Han anmoder om en forenkling af reglerne og større klarhed omkring dem samt en indbyrdes afregning af skat imellem skattemyndighederne i de forskellige lande.

2. Opfyldelse af betingelserne for behandling

Andragendet opfylder betingelserne for behandling (fastslået den 30. marts 2010). Kommissionen anmodet om oplysninger (forretningsordenens artikel 202, stk. 6).

3. Kommissionens svar, modtaget den 24. juni 2010.

"Andrageren, der er tysk statsborger, bor i Tyskland og har en schweizisk arbejdsgiver, udførte i 2000 og 2001 sit projektarbejde i Østrig. Han betalte den pålagte skat i Schweiz, selv om han ifølge den gældende dobbeltbeskatningsaftale skulle have betalt den i Østrig. Den ansvarlige skattemyndighed i Østrig pålagde ham ud over selve skatten yderligere at betale en ekstra afgift og renter som følge af for sen betaling.

Andrageren foreslår, at

- de østrigske skattemyndigheder skal trække deres krav om ekstra afgift og renter tilbage,
- skattemyndighederne skal blive enige med hinanden om, hvem der skal have hvilken skat, og foretage en indbyrdes afregning. I så fald skulle han hverken have betalt renter eller ekstra afgift som følge af for sen betaling, idet han jo havde betalt sin skat til tiden.

Først skal det generelt bemærkes, at områdets direkte skatter for tiden kun i relativt ringe grad er harmoniseret i EU. Det gælder også for problemerne i forbindelse med ophævelse af dobbeltbeskatning i EU, da der i EU-lovgivningen endnu ikke er vedtaget standardiserings- eller harmoniseringsforanstaltninger med henblik på at ophæve dobbeltbeskatning af fysiske personer. EU-lovgivningen har heller ingen indflydelse på indgåelsen af dobbeltbeskatningsaftaler eller på, hvordan disse anvendes og fortolkes i de enkelte medlemsstater.

Det skal også bemærkes, at ophævelse af dobbeltbeskatning og problemerne i forbindelse hermed ganske vist er en af forudsætningerne for, at det indre marked kan fungere gnidningsfrit, men i mangel af EU-retlige standardiserings- eller harmoniseringsforanstaltninger er det udelukkende overladt til medlemsstaterne – især hvad ophævelse af dobbeltbeskatning angår – ved aftale eller ensidigt at fastsætte kriterierne for en opdeling af deres skattekompetence (jf. f.eks. EF-Domstolens dom C-336/96, Gilly, præmis 24 og 30). Dette sker ved, at man indgår dobbeltbeskatningsaftaler, og at de ansvarlige myndigheder i de enkelte medlemslande anvender disse på grænseoverskridende forhold.

Ved udøvelsen af denne kompetence er medlemsstaterne dog ifølge fast retspraksis ved EF-Domstolen forpligtet til at overholde deres forpligtelser i henhold til TEUF. Især er medlemsstaterne berettiget til ikke at diskriminere på grund af nationalitet. Ligeledes er det ikke tilladt, at medlemsstaterne anvender uberettigede indskrænkninger af de grundlæggende frihedsrettigheder. Disse principper gælder navnlig, når det drejer sig om vandrende arbejdstagere, hvortil også grænsegængere hører. Hvad Schweiz angår, så er dette land ganske vist ikke medlem af EU, men er dog ifølge den gældende aftale om fri bevægelighed for personer af 21. juni 1999 forpligtet til at give arbejdstagere, som er statsborgere i andre medlemsstater (herunder grænsegængere), de samme skattemæssige begunstigelser som schweiziske arbejdstagere (aftalens bilag I, artikel 9, stk. 2).

De ulemper, som andrageren klager over, kan ikke klassificeres som indgreb i hans rettigheder som vandrende arbejdstager. De skyldes derimod den omstændighed, at han eller hans rådgivere gennem længere tid ikke har vurderet den retstilstand korrekt, som ifølge den eksisterende dobbeltbeskatningsaftale opstår ved opdelingen af beskatningskompetencen. Denne vurdering er alene andragerens eget ansvar. Selve opdelingen af

beskatningskompetencen udgør som sådan ifølge de nævnte principper og i mangel af harmonisering ikke noget indgreb i andragerens rettigheder.

Hvad andragerens anden anmodning angår, så står det i princippet medlemsstaterne (og Schweiz) frit for at indgå aftaler om mekanismer som dem, der er nævnt i andragendet. Men en forpligtelse hertil kan ikke udledes af principperne om fri bevægelighed (i dette tilfælde for arbejdstagere). Som sagt henhører sådanne ordninger principielt under de pågældende staters kompetence."